

vypověděla, anebo že by pracovní poměr jiným způsobem byl býval zrušen. W. tvrdila pouze, že pracovala jako dělnice pouze u zedníků nepřetržitě do 14. listopadu 1921, že přestala pak pracovat, protože lékař, ke kterému docházela a jímž byla ambulantně léčena, jí nařídil, že musí zůstat doma, což že také stavbyvedoucímu na stavbě hlásila. Výpověď od firmy že nedostala a také nedala, po uzdravení dne 3. prosince že nastoupila opět dne 5. prosince do práce.

Zástupce zúčastněné firmy Ing. Heřman D., byv vyslýchán dne 10. dubna 1922, tvrdil arciť, že W. pracovala jen do 30. října 1921 a že zůstala doma, aniž udala příčinu přerušení poměru, čímž chtěl patrně říci, že neudala příčinu, proč se do práce nedostavila. Z dodatku jeho výpovědi, že jmenovaná nebyla ihned u nemoc. pokladny odhlášena, nýbrž teprve, když po 14 dnech vůbec práci nastoupila, vysvítá toliko, že firma teprve po 14 dnech dospěla k úsudku, že W. dobrovolně pracovní poměr zrušila. Že by jedna nebo druhá strana byla dala výpověď, zástupce zúčastněné firmy netvrdil. Pokud však tvrdil, že W. nedostavivši se po 14 dni do práce sama pracovní poměr zrušila, jest mezi výpovědí touto a tvrzením W. rozpor, který ve správním řízení vysvětlen nebyl.

Vyslovil-li tudíž žal. úřad, že Kateřina W. dne 14. listopadu 1921 vystoupila ze zaměstnání, nemá výrok tento opory ve spisech.

Co se však týče výroku o náhradě nemocenského a ošetřovacích útrat, neshledal nss, že by nař. rozhodnutí bylo v rozporu se zákonem. Ať se má věc tak nebo onak, nikdy nemůže okr. nem. pokladna právem činiti nárok na náhradu zmíněné podpory nemocenské. Byla-li Kateřina W. dne 15. listopadu 1921 řádně odhlášena ve smyslu § 31 a nepřešla-li k zaměstnání, jímž by se stala členem jiné okr. pokladny nem. — podle spisů a tvrzení stížnosti se tak nestalo, neboť onemocněvši zůstala doma, — pak byla pokladna, jelikož W. onemocněla dle tvrzení stěžující si pokladny samé již dne 14. listopadu 1921, tedy ještě za trvání pracovního poměru, povinna, podle § 6 č. 2 jak nemocenské tak i lékařské ošetření jí poskytnouti ze svého a bez nároku na náhradu zaměstnavatelem podle § 32, poněvadž náhrada ta by jí vůči němu příslušela jen kdyby šlo o podporu osoby vůbec neohlášené nebo ohlášené teprve po onemocnění.

Nebyla-li však odhláška provedena řádně, pak nebyla učiněna platně, a Kateřina W. zůstala i nadále členem okr. pokladny nem., jež byla podle §§ 6 č. 2 nem. zák. povinna nemoc. podpory jí poskytnouti, jak shora naznačeno, ze svého. Stěžující si pokladně příslušel by vůči zaměstnavateli pouze nárok na doplacení nemocenských příspěvků pojistných.

Z těchto úvah bylo nař. rozhodnutí pokud se týče pojistných příspěvků, zrušeno pro vady řízení, v ostatním pak stížnost zamítnuta.

Č. 3450.

Administrativní řízení: Rekurs proti rozhodnutí Sboru hl. m. Prahy pro vyřizování stížností jest podán včas, když v rekursní lhůtě došel buď do podatelny jmenovaného sboru nebo do podatelny správní komise hl. m. Prahy.

(Nález ze dne 5. dubna 1924 č. 5793.)

Prejudikatura: Boh. 2993 adm.

Věc: Miloš H. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o včasnost rekursu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením užší správní komise hlav. m. Prahy z 10. února 1922 resp. ze 7. dubna 1922 zamítnuta žádost st-lova za prominutí náhrady částky přeplacené při výplatě mezd. Odvolání jeho z usnesení toho podané bylo zamítnuto in merito rozhodnutím stížnostního sboru z 20. září 1922, které mu doručeno 4. října 1922. Do tohoto rozhodnutí jmenovaný podal rekurs k zsv, který byl presentován v podatelně hlavního města Prahy dne 18. října 1922.

Presidium Ústřední správní komise hl. m. Prahy předložilo rekurs zsv-u, který jej zaslal sboru pro vyřizování stížností, kde měl dle názoru zsv-u býti podán, do jehož podatelny došel dne 3. března 1923. Nař. rozhodnutím z 6. dubna 1923 pak zsv rekurs ten odmítl jako opožděný, poněvadž nebyl podán na příslušném místě a nebyla st-lem zachována nepřestupná 14denní odvolací lhůta, vytčená v § 77 zák. o okr. zast. platící analogicky ve smyslu § 12 zák. 116/20, pro rekursy do rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností, jemuž náleží ve funkci II. instance rozhodovati o rekursech podávaných proti usnesení užší správní komise pražské.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí nss setrval na právním názoru vysloveném a blíže odůvodněném v nál. Boh. 2993 adm., dle něhož rekurs proti rozhodnutí Sboru pro vyřizování stížností dlužno pokládati za podaný včas, když v rekursní lhůtě došel buď do podatelny jmenovaného sboru či do podatelny správní komise hl. m. Prahy.

Ježto v daném případě rozhodnutí stížnostního sboru jak nesporno, bylo st-li doručeno 4. října 1922, a rekurs proti němu došel do podatelny správní komise 18. října 1922, tedy ještě ve lhůtě, sluší je dle hořejšího názoru pokládati za podaný včas, a byl proto žal. úřad povinen vyřídit jej meritorně. Ježto tak učiniti popřel, vycházející z mylného právního názoru, slušelo nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 3451.

Samosprávní úředníci: I. K výkladu parifikační zásady vyslovené v § 19 zák. č. 394/1922. — II. Není nezákonné usnese-li se okr. spr. komise na základě zák. č. 394/1922 na tom, že v době od 1. ledna do 31. března 1923 bude okres za své zaměstnance platiti jen 50% daně z příjmu, od 1. dubna 1923 do konce června 1923 jen 25% této daně a že od 1. července 1923 budou zaměstnanci daň tu platiti zcela ze svého, třeba se okr. spr. komise před platností zákona č. 394/1919 a i před platností zák. č. 444/1919 usnesla na tom, že okres bude hraditi celou daň z příjmu za svoje zaměstnance sám.

(Nález ze dne 5. dubna 1924 č. 5795.)

Věc: Jaroslav D. a spol. na K. (adv. Dr. Viktor Říha z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební požitky.